

új város

XXXVI. évfolyam
07-08. szám
2014. július-augusztus
www.ujvaros.eu
Ára: 480 FT

A FUTBALL HAZATÉR

Népek váltak eggyé a csapatukkal

Amerikai Egyesült Államok: **Living City**
www.livingcitymagazine.com

Argentína: **Ciudad nueva**
www.ciudadnueva.ar

Belgium: **Nieuwe Stad**
nieuwe.stad@pi.be

Brazília: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org.br

Bulgária: **Nov Svjat**
fokbulgaria@gmail.com

Cseh Köztársaság: **Nove mesto**
novmesto@volny.cz

Dánia: **Ny Stad**
www.focolare.dk

Franciaország: **Nouvelle Cité**
www.nouvellecite.fr

Fülöp-szigetek: **New City**
ncmanila@skynet.net

Hollandia: **Nieuwe Stad**
www.focolare.nl

Horvátország: **Novi Svijet**
novisvijet@novisvijet.net

India: **Living city**
indiaczf@bom5.vsnl.net.in

Japán: **Uno**
focolareuno@gmail.com

Kanada: **Nouvelle Cité**
nouvellecite@focolare.ca

Katalónia: **Ciutat nova**
www.ciutatnova.org

Kenya: **Africa New City-Nouvelle Cité**
newcityafrica@mbambu.com

Kína: **San Sing**

Kolumbia: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com.co

Korea: **Kumul**
kumul@focolare.or.kr

Lengyelország: **Nowe miasto**
focfemwarszawa@rubikon.pl

Libanon: **Al-madina al-dzsadida**
Citenouvelle@terra.net.lb

Litvánia: **Naujas Miestas**
info@focolare.lt

Mexikó: **Ciudad Nueva**
ciudadnueva@focolaremex.org

Nagy-Britannia: **New City**
www.newcity.co.uk

Németország: **Neue Stadt**
www.neuestadt.com

Pakisztán: **Hayat**
rosam@comsats.net.pk

Portugália: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org

Románia: **Oraş Nou**
edituraorasnou@yahoo.it

Spanyolország: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com

Svédország: **Enad Värld**

Szerbia: **Novi Svet**
novisvet@kc.org.rs

Szlovákia: **Nové Mesto**
novemesto@nexta.sk

Szlovénia: **Novi svet**
www.novisvet.si

Uruguay: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.focolar.org.uy

Venezuela: **Ciudad nueva**
ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 Évfordulók...
Napkeltétől napnyugtáig
Összeállította: Prokopp Katalin

Interjú

- 6 Amikor szót kér a Szentlélek
Prokopp Katalin

Nézőpont

- 8 Smohai Ferenc
Sudár Balázs
Sóos Rita

Fókuszban

- 10 A futball hazatér
Kunvári Krisztián

Lelkiség

- 12 Út a megbocsátásig
Szerkesztette: Tóth Judit

Az élet igéje

- 14 Gyermeki ima
Tekintsünk testvérként egymásra
Chiara Lubich

Színes riport

- 18 Nahát, ezek a mai fiatalok!
Prokopp Katalin

Életmód

- 18 Anya és orvos
Letizia Grita Magri

Élég rábólitani?
Körmendy Imre és Mária

Toljuk együtt a babakocsit
Kovácsné Czeller Anett

Aktuális

- 23 Egy csillag élete és halála
Giulio Meazzini

Társadalom

- 24 Cigányok a nagyvilágban
Összeállította: Prokopp Katalin

Tapasztalat

- 26 Ha együtt kérünk
Közösségben doktorálni
Összeállította: Tóth Judit

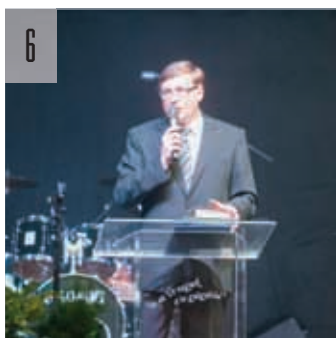
Alkotó

- 28 A tapsifüles bátorsága
Lauretta Perassi

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit

31 Okos kavics
Vittorio Sadini

KIFELE FORDULNI

Ma az egyházban különböző fórumokon, más-más formában megfogalmazódik egy sürgető feladat: kifelé fordulni, új módon jelen lenni a társadalomban. Ferenc pápa az egyház missziós fordulatáról beszél, a „lét periferiáira” invitál bennünket. Emmaus Voce, a Fokoláre Mozgalom elnöke pedig úgy fogalmaz, „kapcsolatot kell keresnünk az emberekkel, hogy közéjük vigyük a Szentháromság életét”.

Ez a „kifelé fordulás” különböző alakot ölthet az egyes földrajzi és kulturális régiókban, de mindegyik törekvés mögött ugyanaz a lelkeség húzódik meg: Krisztus arcát keresni az emberek között a szenvedésben, a problémás helyzetekben, a kiáltó ellentétekben. A mélyszegénységben élők, a munkanélküliek, a betegek, a magányosok, a szétesett családok, a bevándorlók mind Őrá emlékeztetnek.

Kilépni az erkölcsi biztonságot, egyetértést, otthonosságot és bizalmat jelentő belső körökből, néha a kiválóság tudatát hordozó elit közösségekből. Kilépni a nyilvánosságba, és új módon felkínálni az embereknek az evangéliumi örömhírt, láthatóvá tenni azt a sok pozitív kezdeményezést, ami keresztény körökben a társadalom javára már működik. Közel engedni magunkhoz mások problémáit, összefogni másokkal, akik talán nem gyakorló keresztények, de próbálnak lelkiismeretük szavára hallgatni. Bízni az összefogás erejében nemzeti és nemzetközi szinten. Nagyobb hangsúlyt fektetni a megélt és másokkal megosztott keresztény életre, amely hitelessé teszi a tanítást is. Egyszerűen újra felfedezni azt, hogy mit jelent sónak és kovásznak lenni a társadalomban.

Fel kell tennünk azonban a kérdést, hogy vajon fel vagyunk-e készülve erre a feladatra. Én úgy látom, hogy legalább két fronton van szükségünk „erősítésre”.

II. János Pál fogalmazta meg az elsőt, amikor az új évezred kihívásairól szólt és megjelölte az egyház feladatait. Az egyháznak jobban családdá kell válnia, a „közösségi lelkeség iskolájává”, ahol a kapcsolatok a Szentháromság mintájára fejlődnek. Ha ez nem következik be, akkor nincs mit adnunk a világnak, amely boldogságra,

Fotó: CN

Krisztus arcát kell keresni az emberek között a szenvedésben, a problémás helyzetekben, a kiáltó ellentétekben.

emberi teljességre vágyik, és nincs hova visszatérnünk a misszióból, hogy újra erőt merítsünk.

A másik gondolatot a tudós pápához, XVI. Benedekhez köthetjük: képezni kell magunkat ahhoz, hogy hiteles módon párbeszédbe tudjunk lépni a világgal. Gondoljunk azonban egy olyan keresztény fiatal helyzetére, aki az egyetemen azt látja, hogy társainak túlnyomó többsége elfogadja az együttélés különféle formáit, férfi és nő életre szóló szövetségét „tudományos megalapozottsággal” utópiának minősíti, és trendinek tartja a homoszexuálisok házasságának elismerését. Egy ilyen környezetben legalább kétféle tudásra van szükségünk: az egyház tanításának mélyreható ismeretére, és egy olyan párbeszéd-képességre, amely nem vezet azonnal konfrontációhoz, elzárkózáshoz és megbélyegzéshez, hanem utat nyit a dolog mélyebb, felelősségteljesebb megértése felé.

Igazi kikapcsolódást és feltöltődést kívánnak a nyárra az Új Város minden kedves olvasójának, mert ősszel vár rájuk a munka és „nem is kevés”! ■

150 éve bukkantak elő a rejtettségből a japán keresztények

Fotó: Wikipedia

2015. januárra tervezik Nagaszakiban annak a kiállításnak a megnyitóját, mellyel a titkos keresztény közösség felbukkanásának százötvenedik évfordulójára emlékeznek. Az Edo-korszak két és fél évszázadán át (1603-1867) be volt tiltva a vallás, nem voltak papok, a keresztényeket pedig különös kegyetlenséggel üldözték, de ennek ellenére sokan mégis hűségesek maradtak Krisztushoz és az egyházhoz.

A korszak végén francia misszionáriusok engedélyt kaptak Japánban, Ourában templom építésére.

Nagaszakiban 188 japán keresztény halt mártírhálált csak a 17. század elején

Egy márciusi napon, miközben az egyik misszionárius a templomban imádkozott, belépett néhány ember a közeli faluból, és megkérdezték: „Üdvözölhetjük-e Jézust és Szűz Máriát?” A pap első döbbenetéből felocsúdva megkérte, mondják el történetüket. Így derült ki, hogy mennyien tartottak ki az üldözések alatt is a hitük mellett. ■

(Asia news)

100 éve tört ki az első világháború

1914. június 28-án, 36 évvel azután, hogy az Osztrák-Magyar Monarchia megszállta Boszniát, Gavrilo Princip fiatal nacionalista Sarajevóban a nyílt utcán meggyilkolta a Habsburg főhercegi párt. Alig egy hónappal a halálos pisztolylövések után már egész Európa háborúban állt. A több mint 15 millió ember halálát okozó, négy éven át tartó öldöklő küzdelem végére a Monarchia szétesett, valamint a német területszerzés illúziója is szertefoszlott. A történelmi vízvonalstót jelentő háború után fennmaradt megoldatlan viszonyok a II. világháború kitöréséhez vezettek. A centenáriumi emlékezések, rendezvények segíthetnek, hogy a történelmet hívjuk tanítómesterünknek, és a tragikus

események sorából fakadó tömérdék fizikai, lelki, szellemi nyomor újra értésünkre adja a háború haszontalanságát.

A II. világháború után számos kezdeményezés indult, intézmények jöttek létre azzal a céllal, hogy a népek közti barátságot, a közös útkeresést szolgálják. Az ENSZ, annak intézményei, az Európai Unió és számos civil nemzetközi szervezet tanúskodik erről: gyakran kevés látványos eredményt érnek el, mégis a tartós békére törekvés jelei a világban és a nemzetközi kapcsolatok terén is próbálnak gyökeret verni. ■

Ferenc Ferdinánd és hitvese közvetlenül a merénylet előtt

Fotó: Wikipedia

70 éve halt meg A kis herceg írója

Fotó: Wikipedia

Antoine de Saint-Exupéry 44 éves volt, amikor repülőgépe 1944. július 31-én küldetés közben a Földközi-tengerbe zuhant. Hosszú évekig legendák és találgatások lengték körül a tragédia körülményeit, mígnem 2008. márciusában közzétették, hogy egy Luc Vanrell nevű bűvár 2000-ben megtalálta Saint-Exupéry gépének roncsait, majd hatévi munkával kiderítette, hogy Horst Rippert egykori német vadászpilóta lőtte le annak idején az író repülőgépét.

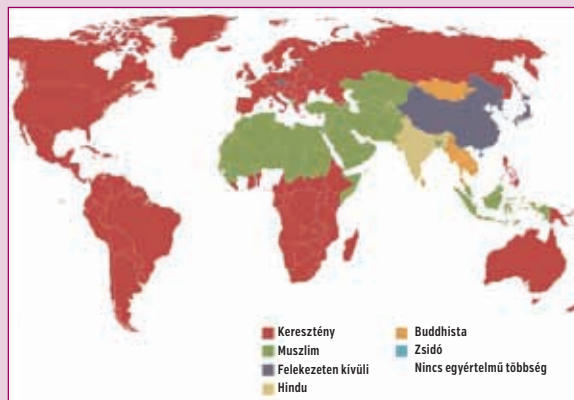
Legismertebb könyvének főhőse, a világszerte jelképpé vált aranyhajú kisfiú viszont előbb, mint valaha. Talán abban kereshető a könyv népszerűsége, hogy az élet legfontosabb értékeiről, élet és halál misztériumáról, szeretetről, barátságról

Saint-Exupéry műve számos művészeti, irodalmi, színpadi alkotás megihletője.

senki nem írt előtte ennyire egyszerűen, mélyen, mégis közérthetően. A kis herceg 1943-ban jelent meg New Yorkban, ahová Antoine de Saint-Exupéry író és harci pilóta kivándorolt. A kis herceg a legtöbbet forgalmazott irodalmi alkotás. A Biblia után a legtöbb, egészen pontosan 270 nyelvre lefordított könyv és 145 millió példányban jelent meg világszerte. Ezek a számok nemcsak az alkotó egyetemes irodalmi értékéről, zsenialitásáról tanúskodnak, hanem arról is, hogy az emberek szerte a Földön a jóra, a nemesre szomjaznak, és ha arra rátalálnak, azt tovább is adják, terjesztik. ■

Napkeltétől napnyugtáig

Az idén június 28-án kezdődött a Ramadán (az iszlám böjt) hónapja, mely a hold járásához igazodik, ezért minden évben 11 nappal korábbra esik, mint az előzőben. A Pew Research Center által 2012-ben közreadott felmérés szerint bolygónk majd minden negyedik lakója (1,6 milliárd ember) az iszlám vallás követője. A muszlimok nagy része úgy Ázsiában, Óceániában, mint Közel-Keleten vagy Észak-Afrikában gyakorlóan vallásos. Az évszázados hagyományok a mai napig élnek, így ilyenkor egész országok, városok élete vesz fel a mi termelésorientált világunk számára egészen hihetetlenül „más” ritmust. A muszlimok ilyenkor szigorú böjtöt tartanak, azaz egy hónapon át napkeltétől napnyugtáig nem esznek és nem isznak semmit. Az utóbbi öt-hat évben ez különösen embert próbáló, hisz a Ramadán a nyári hónapokra esik. Napnyugta után a családok közös étkezést, *iftart* tartanak, ahova a barátokat is meghívják, az étel egy részét pedig odaadják az egyedülállóknak és rászorulóknak. De az ételtől és egyéb élvezetektől való megtartóztatás nem az egyetlen eleme a szent hónapnak, melyben számos szokás, hagyomány segíti elő a hívő megtisztulását, a hit elmélyülését. Ezek egy része kultúránként változik, de közös például, hogy a mecsetekben estéről estére Korán-felolvasás, *taravih* van. A betegek és özvegyek látogatása, a *zakát* (adó-mány), a rokonokkal való kiengesztelődés is szerves része a Ramadánnak, hisz Isten és az embertárs tisztelete e vallásban szervesen összekapcsolódik. ■

Illusztráció: metropol.hu

Amikor szót kér a Szentlélek

A kapcsolatok gyümölcseit tapasztaljuk a keresztények között és azt keressük, ami összeköt – többek között erről beszélgettünk Pataky Alberttel.

Honnan az ökumenizmus iránti elkötelezettség?

Mindig is ökumenikus voltam. Nagymamám, az egyház egyik alapító tagja nagyon nyitott lelkületű volt, szeretetteljes testvéri kapcsolatban állt a katolikus pappal is. Én ezt a légkört szívtam magamba. Közben Pécsen olyan pünkösdielőkkel találkoztam, akik szintén ökumenikus beállítottságúak voltak, és ismertem a pécsi katolikus karizmatikus közösséget. Szerintem nem véletlen, hogy abban az időben nyertem Szentlélek-keresztséget, amikor ez a közösség megígérte, hogy imádkozik értem. Már tizenéves koromban nagyon sok katolikus pap és hívő barátom volt, akikkel rendszeresen összejártunk imádkozni. Talán azért is veszítette el a hitelét a keresztény közösség, mert az első keresztényekről azt mondták „meny nyire szeretik egymást”, később meg azt mondták: ez katolikus és gyűlöli a reformátust, ez református és gyűlöli a baptistát... Egyházaink között dogmatikailag lehetnek különbségek, de ha a Szentlélek tüze van ott mindketőben, akkor ez összeköt bennünket. Ha meg tudjuk élni a lelkeségünket,

tisztelve egymást, tanulva egymás értékeiből és közösen állunk a világ elé, az igazi tanúságtétel. Mikor megnyílt a lehetőség, hogy az iskolákban elkezdődjön a hitoktatás, Pestlőrincen a lelkész kör tagjai együtt álltak ki a hittant „reklámozni”, az igazgató és a tanárok legnagyobb meglepetésére.

Az egyháznak arra van szüksége, hogy növekedjen a kapcsolat Istennel, a keresztény közösségek egymással, és ebből táplálkozva a közösségnek a világgal.

A kereszténység jelenleg a pünkösdi-karizmatikus mozgalom által terjed leginkább. Miért kér magának szót a Szentlélek korunkban? Milyen megújulást kér tőlünk ma Isten?

XIII. Leó pápa a 20. századot a Szentléleknek ajánlotta. A pünkösdi mozgalom pont e század elején, 1901-ben született meg. A 20. század második fele óta az elvilágiasodás jellemzi a társadalmat és a keresztényeket is. Ebben a helyzetben a Szentlélek munkája ugyanolyan fontos, mint az első századokban, és a Lélek erőteljes

Pataky Albert fotóalbumából (2)

jelenléte kell ahhoz, hogy az emberek Jézushoz térjenek, hogy átéljék: a kereszténység nemcsak egy dogmarendszer, hanem főként kapcsolat. Kapcsolat a Megváltóval. Ez változtatja meg az életünket, és ebből fakad az emberekhez való viszonyunk. Ilyen alapokon az emberek érzik, hogy a szó hiteles. Mindenki a maga lovát dicséri, mégis úgy gondolom, az egyháznak nem kifejezetten a karizmatikus mozgalomra van szüksége, hanem inkább arra, hogy növekedjen a kapcsolat: kapcsolat Istennel, kapcsolat a keresztény közösségekben egymással, és ebből táplálkozva a közösség kapcsolata a világgal, egy jó értelemben vett misszióban.

Igaz, hogy az erkölcsi tanításban a pünkösdi és a katolikus egyház különösen közel áll egymáshoz?

A pünkösdi egyházban a katolikus egyház tömegbázisra találhat, mert itt sokan gyakorolják ugyanazokat az erkölcsi elveket, miközben a katolikusok közül egyre többen elvilágiasodnak. Mi nagyon örülünk annak, hogy a katolikus egyház és a pápa nagyon világosan fogalmaz ezekben a kérdésekben. Ez bennünket is erősít, hogy nem a 19. századból itt maradt csökevény vagyunk, ugyanakkor a katolikus egyháznak is megerősítés, hogy ott vannak milliók a katolikus hitüket komolyan megélőkön túl, akik bizonyítják, hogy lehet így élni.

Mi az, amit hazánkban a pünkösdi egyház beleadhat a sok egyház szimfóniájába? Mit tanulhatunk tőle?

Egyrészt a pünkösdi nagyon biblikus, erősen ragaszkodik a Szentírás-hoz. A bakonycsérnyei evangélikus lelkész mondta a falumban: olyan jó, hogy vagytok, mert én nem tudtam volna a bibliaórát bevezetni, de mivel nálatok volt, a kicsit többre vágyó híveink kérték, hogy tartsunk mi is.

De napjainkban már minden egyház bibliás.

A pünkösdi mozgalom a kegyesség megélését, az Istennel való közösség személyes átélését adhatja: itt átéli az ember, hogy Isten köztünk van. Bár eleinte inkább csúfoltak minket azért, mert felemelt kézzel imádkozunk, mára az istentiszteleteink a nem karizmatikusoknak is vonzóak. Arra ösztönözzük a keresztényeket, hogy bátran éljük meg az Istennel való kapcsolatunkat, és ehhez érzelmek is kapcsolódnak. Hisz érzelem nélkül nincs szerelem, nincs barátság, de még egy focimeccs sincs, a kereszténységben viszont megtanultuk visszafojtani az érzelmeinket.

A harmadik, ami a pünkösdieknek mindig is erőssége volt: a világiakkal való közösség és egy ebből fakadó erős szociális érzékenység. Nem zárkóztak be a maguk kis mozgalmába, hanem benne éltek a társadalomban, odafigyeltek a szükségét szenvedőkre.

Mik a kihívásaink?

Hallottam olyat idős házaspártól, hogy egyre szerelmesebbek. Ez nagyon fontos, a hívónél azt jelenti, hogy nem csak az marad meg, hogy minden nap komolyabb hívő leszek, hanem megmarad az Isten iránti lelkesedés, és ehhez meg kell újulni. Ebben a Szentlélek profi, ha teret adok neki, Ő tudja, hogyan lehet megújítani a szeretetet. Ez nemcsak személyes szinten igaz. Egy lelkeségi mozgalom 30-40 év alatt elveszíti a lelkesedését és erejét. Tehát kell az intézményesülés, e nélkül szétfolyik, sőt megszűnik. Ha pedig csak intézményesül, akkor ettől szűnik meg. Egyszerre kell megélni az intézményesülést és megőrizni a mozgalmi jelleget. Ez a kihívás a Fokoláre számára, és ugyanúgy a pünkösdi egyház számára is. Nem biztos, hogy a Szentlélek ott akar

lenni, ahol mi totyorgunk. Ő gyakran ott mozog, ahova az ember nem akar menni. Arra bátorítom a közösséget, hogy legyen nyitott a Szentlélek mozgására. ■

Pataky Albert a Magyar Pünkösdi Egyház elnöke és a budapesti Agapé gyülekezet lelkésze. Több mint harminc éve lelkész, huszonöt éve házas, három felnőtt gyermekük van. A világon mintegy 500 millió tagot számláló pünkösdi-karizmatikus mozgalom kialakulásában a metodizmus és a 19. századi ébredési-szentségi mozgalmak hatásai voltak a legjelentősebbek. A mozgalom létrejötté 1900-ban az Egyesült Államokban egy fiatal metodista lelkész, Charles F. Parham nevéhez fűződik.

Magyarországon a pünkösdi mozgalom Somogy megyében, Darány községben vert gyökeret először a múlt század húszas éveiben, Pataky Albert amerikai emigrációból hazatért nagymamája, Szalai Józsefné körül. A kezdetől fogva sok gyümölcsöt termő, élő közösség a születő magyarországi pünkösdi prédikátorok számára viszonyítási és találkozási ponttá vált. Napjainkban azon kevés egyház közé tartozik, melynek létszáma tíz év alatt nem csökkent, sőt 15%-kal nőtt.

EGÉSZSÉG

Egy táplálkozási alternatíva

Smohai Ferenc

Egyre többen vagyunk, akik szerint egészségesen kellene táplálkoznunk. Már csak az a kérdés, hogy mit is takar az egészséges táplálkozás.

Ennél a kérdésnél már közel sem ilyen teljes az egyetértés, sőt, erősen megoszlanak a vélemények. A tuti tippek is szaporodnak, mint egyedül üdvözítő megoldások. Ellenhatásként erősödik az a nézet, hogy „kiegyensúlyozottan” kell táplálkozni. Ami persze szintén nem világos fogalom, és legtöbbször úgy értelmezik, hogy együnk mindent.

Mit tehetek én ebben a kaotikus helyzetben, ha valóban egészségesen szeretnék táplálkozni?

Bennem még él a naiv hit a tudományban. De amikor egy dietetikus úgy nyilatkozik, hogy minden kutatási eredmény mellé oda lehet tenni egy másikat, ami éppen az ellenkezőjét állítja, akkor hogyan hihetek még a tudománynak? Ez a megállapítás arra mutat rá, hogy azok a megoldások, amelyek 1-2 kutatási eredményre alapoznak, nem vehetők komolyan.

Van-e akkor olyan javaslat, ami sokkal több kutatási eredményre alapoz? Jelentem: van. Sok száz kutatási eredmény támasztja alá a paleolit táplálkozást. Elnevezése valóban kis-é szerencsétlen. A barátaim állandóan ugratnak is vele.

A *Paleolit táplálkozás* c. könyv olvasásakor csak úgy záporoztak rám a kutatási eredmények sorozatai, amelyek a szokásos táplálkozásunk néhány nagyon gyakran fogyasztott összetevőjének változatos káros hatásait bizonyítják.

Az alapelve nagyon egyszerű: elődeink évmilliók óta bizonyos táplálkozáshoz alkalmazkodtak, és mi is arra vagyunk alkalmasak. A civilizációs betegségeink gyökere az, hogy sok olyat eszünk, aminek a feldolgozására nem vagyunk alkalmasak. De honnan tudhatjuk, mit is ettek az elődeink? Erre is több mint 200 hiteles kutatás ad választ, amelyek természeti népek leírása során kitértek a táplálkozásuk és egészségi állapotuk részletezésére is.

Az orvosok körében lassan terjed az elfogadottsága, mert nemcsak kezelik a betegeket, hanem sokat meg is gyógyítanak a mindmáig gyógyíthatatlannak vélt betegségekből. ■

IDENTITÁS

Öregszem?

Sudár Balázs

Te már öreg vagy! – kaptam meg egy gyerektől a napokban. Másoktól azt hallok, hogy nem nézek ki harmincötnek. Én úgy fogalmaztam meg, hogy nem 35 éves vagyok, csak 35 éve születtem.

A kor több tényezőből áll össze. Az egyik a naptár, ez objektíven mutat egy számot. Érettségikor egy osztálytársunk egy negyvenes fickóval járt – azt mondtuk „milyen öreg”. Nos, öt év és negyven leszek. És öregnek azért még nem érzem magam.

Az ember érzett korát ugyanis sok minden más is befolyásolja: a test egészségi állapota, a pszichikai fáradtság, megtörttség vagy mások viszonyulása, visszajelzése. Egy dolog, ami nagyon zavar, amikor hetvenes-nyolcvanas emberekre valaki „objektíven” rámondja, hogy fiatal. Nem. Lehet fiatal szellemileg, akár még egészségileg is, de objektíven nem fiatal. Ez a felfogás abból a vágyunkból ered, hogy minél tovább éljünk. De ne felejtjük el: a homo sapiens természetes élettartama kb. 30-45 év. És azért, hogy szellemileg és testileg fiatal maradjon, szintén tennie kell. Kell örökölni egy jó alkatot, és egészségesen élni.

Ezt viszonylag könnyebb megtenni. Sokkal nehezebb szellemileg nem megöregedni. Én a magam számára ott húztam meg ennek a határát, amikor valaki elveszti az aktivitását, rugalmasságát és „körbe-körbe kezd járni”: mindig ugyanarról, leginkább magáról, a nehézségeiről beszél, amikor már nem képes alkalmazkodni. Nézzünk körül: szerintem mindenki lát maga körül ötvenes-hatvanas embereket is ilyen életállapotban. Az, hogy ennyit olvasok, hogy minden foglalkoztat, kicsit tudatos döntés is. Így akarom megelőzni azt, hogy elkezdjek önmagam, betegség és pánik körül forogni, amire azt gondolom, mindenkiben megvan a hajlam. Mert aki 85 évesen szórakoztató, érdekes dolgokat tud megosztani, akivel intellektuális beszélgetést lehet folytatni, akinek tervei vannak, az számomra sokkal kevésbé öreg, mint aki hatvan, de csak betegséggel, problémákkal és önmagával tud foglalkozni, és akinek egyetlen „terve” van, a saját halála. ■

Az egyén felelőssége

Soós Rita

Minden történelmi kornak megvannak a bűnbakjai, akik hozzájárultak a tömegek szociális drámájához, de talán soha nem volt annyira komplex a kérdéskör, mint napjainkban.

A modern demokrácia korában a gazdasági és politikai elit szétválásával az egyén felelőssége is felerősödött. A szereplők beleszólhatnak egymás életébe, működésébe. A szavazati jog lehetőség, ugyanakkor felelősség is.

A politika képes arra, hogy a törvényeken keresztül befolyásolja a gazdasági folyamatokat. Emberként, keresztényként nem szabad a homokba dugni a fejünket, amikor azt látjuk, hogy rossz gazdasági döntések mögött sok esetben a politika fejbőlintása, vagy hallgatólagos beleegyezése van. Folyamatosan hangsúlyoznunk kell, hogy az egyén felelőssége óriási. Akár politikus, akár szavazó, akár a politikai döntéshozatali folyamatban jelen lévő végrehajtó. Rajtunk áll, hogy a gazdaság lavinaszerűen gyűri maga alá az értékeket, vagy pozitívan és tevékenyen építi civilizációnkat.

Demokráciában a választóknak vannak jogaik, ugyanakkor keveset beszélünk a kötelességekről. A kettő vagy kéz a kézben mozog, vagy előbb-utóbb csúfos kudarc lesz a vége. És itt jönne be a keresztény értelmiség szerepe, amely civil vagy egyházi szervezeteken keresztül, vagy akár állami alkalmazotként rámutat a demokrácia deficit óriási tömegére. Hiányolom ezt a lámpás szerepet. Akár azért, mert gyenge, akár azért, mert félünk a lámpást tartópillérre tenni.

Ha vennénk a bátorságot, hogy kulturált módon nem csak négy évenként számoltatjuk el a saját képviselőinket, az általunk preferált pártokat, és tömegével jeleznénk, hogy észrevesszük a hétköznapi visszasságokat, biztos vagyok abban, hogy a demokráciából sokkal több lehetőséget ki lehetne hozni.

Vannak persze pozitív kezdeményezések is, melyek sokszor kompromisszumokkal terhesek. Azonban a mi mércénk nem a relativizmus kellene, hogy legyen, hanem az abszolút tökéletes. Úgy vélem, nem lehet emberibb társadalmat építeni torz ideálképpel, csak tiszta „Ígéret földje” víziókkal. ■

Fotó: zemediet.com

Kutatási eredmények támasztják alá a paleolit táplálkozás helyességét.

Fiatalok maradhatunk, ha nem veszítjük el rugalmasságunkat és alkalmazkodunk.

Tőlünk is függ, hogy a gazdaság mindenhatóságát ellensúlyozzuk.

Fotó: CN (2)

A FUTBALL HAZATÉR

A PROFITORIENTÁLT FOCIBAN IS
LÉTEZNEK ELBUKNI TUDÓ HŐSÖK,
NAGYSZERŰ MEGLEPETÉSEK,
ÉS EGYFAJTA MEGTISZTULÁSI
FOLYAMAT IS ÉRZÉKELHETŐ.

A foci igazi otthona

Az elmúlt hónapban zajlott a labdarúgás legfontosabb eseménye, a négyévenként megrendezésre kerülő világbajnokság. Lehetett némi megérzés abban, hogy újra egy dél-amerikai ország kapta a megrendezés lehetőségét, hiszen Brazília telitalálatnak bizonyult. Nem vitás, a futball visszatért a gyökereihez. A hivatalos verzió persze

Angliába teszi az amolyan „úri” mulatságnak induló sportág keletkezését, Dél-Amerikában viszont már jóval korábban játszottak hasonló labdás sportokat, a fennmaradt hagyomány szerint a maja civilizáció fénykorában.

Brazíliában a foci nem is számít „igazi” sportnak. Soha nem felejttem el a megdöbbenésemet, amikor egy brazil barátom erről felvilágosított: arrafelé szinte a mozgásfolyamat

tanulásának része, ha egy idő után elkezdsz rugdosni valamit maga előtt a lurkó. „Sportolhatsz bármit, de a foci ott nem az” – ismételte. A brazil példa az idők folyamán ragadós lett szerte Dél-Amerikában, nehéz körülmények között élő emberek milliói számára tette kézzelfogható valósággá a pillanatról-pillanatra lehetséges újrakezdés, megdicsőülés kontra hanyatlás tanulságát.

Van egyfajta megtisztulási folyamat abban, hogy napjaink 100%-ban profitorientált, merev stratégiai elgondolások által irányított focijában újra legitimitást nyertek a lélek által vezetett, elbukni is tudó hús-vér hősök, nyílt sisakos csapatok. A vb-t övező brazil népünnepély hatással volt még az eddig meglehetősen hűvösnek vélt profikra is. A tapasztalt holland Arjen Robben élete legjobb formáját hozta, ennek okaként az olykor egyenesen örületesnek vélt atmoszférát jelölte meg. A nemzeti öntudat, identitás szimbólumát hitelesen bíró csapatok tömkelegét véltük felfedezni, akiket utolsó erő tartalékaikat felélve is vitt tovább a szívük áhította cél. Engem személyesen olykor megborzongatott az esélytelennek tűnő kis csapatok héroszi küzdelme, még elbukásuk esetén is. Nem sokan számítottak rá, hogy ennyire jól fognak szerepelni a latin-amerikai nemzeti gárdák, előretörésük mégis egyfajta átrendeződést mutat. Az utóbbi időben a futballvilágot uraló, ámde kizsigerelő idény után érkező, a válogatottságot rutinból, bónuszként megelőző tradicionális válogatottak közül sokan buktak el a csoportmeccsek során, elképesztve ezzel a világ közvéleményét. A nehéz helyzetben élő, a jóléti társadalmakkal szemben sokszor életükért küszködő nemzetek gárdái viszont egyetlen hatalmas akaratként söpörtek végig az első meccseken. A természeti és pénzügyi katasztrófáktól sújtott Chile emberei a vb-t megelőzően videóban üzentek a válogatottnak, bíznak bennük. Népek váltak eggyé a csapatukkal. És valójában ez jelentette a nemzetek közötti labdarúgás vonzerejét, atmoszféráját: a népképviselő magas szintű, modern formája ez a világszerte közkedvelt vetélkedésben. Küzdelem, melynek az utolsó lélegzetvételig való hajtás után akár veszítés is lehet az eredménye.

Fotó: CN (2)

Mi értelme ennek? – kérdezhetnénk mi, Európában. A focit gólrá játsszák. Ám ez a sportág Latin-Amerikában több. Érdemes megnézni egy Copa Libertadores mérkőzést, ahol a riporter és a közönség már a látványos cselektől is szinte lázba jön. A gól szó pedig körülbelül fél percig tartó kommentári szertartás.

Vannak még kis és nagy csapatok?

A világbajnokságot persze mind a 32 csapat maximális erőintenzitással kívánta végigjátszani, legalábbis a külső szemlélő így próbálta nézni. Sohasem felejttem el Sanchezzel, egy fiatal cuencai barátommal történő esélylatolgatásaimat a vb előtt. Megjósolta, hogy most jött el az ideje a dél-amerikaiknak, és az európai csapatok közül nem sokan lesznek ott a legjobb nyolcban. Nem sokat tévedett, de azért négyen ott voltak a negyeddöntőben az öreg kontinensről is, megjegyzem: nem érdemtelenül. A vb emberi drámák sorozatát hozta egy kisebbfajta felvonásban. Láttunk példákat a jobb sorsra érdemes afrikai csapatok bukácsolására. Ezekben az esetekben többnyire nem talált egy másra az ország nehéz helyzetben élő

Brazíliában a mozgásfolyamat tanulásának része, ha egy idő után elkezd rugdosni valamit maga előtt a lurkó.

népe, és a követelődző, hazajöve is értelmetlen fényűzésben élő futballista delegáció. Jellemző példa volt erre a kameruniak esete, akik a sikeres felkészülés után teljesen indiszponáltak, fegyelmetlenségek sora után távoztak a tornáról. Ghána a tragikus hős szerepét játszotta: Asamoah Gyan négy év után csaknem ismételténicsfénybe vezette csapatát, de a bomlasztó öltözői verekedéseket követő eltűnések után megfogyatkozva elbuktak a fekete csillagok. A hasonlóan tragikus elefántcsontparti kudarcot egy köztudottan vallásos futballista, Jorgosz Szamarasz okozta: ráadásbeli büntetőjével ejtette ki a Drogbaékat. A meccs után kiutazott hozzá legkedvesebb rajongója, Jay Beatty, a Down kóros kisfiú. Támogatása a távolból is megsokszorozta a görög csapat erejét. Afrikából a nigériai szupersasok mellett az új hős, Algéria delegálta magát a kieséses szakaszba, mindezt a Ramadán idején hozták össze a muszlim ország lelkes játékosai. A továbbjutást követő önfeledt ünneplés sajnos közlekedési tragédiák sorozatához vezetett.

Fotó: CN

A nemzeti öntudat, identitás szimbólumát hitelesen bíró csapatok tömkelegét véltük felfedezni, akiket utolsó erőtartalékaikat felélve is vitt tovább a szívük áhította cél.

A gyászoló, népükért küzdő játékosok számára a végállomást a tornán legmeggyőzőbb európai csapat, a németek jelentették. A futball multikulturális megújódása mellett az öreg kontinensen Németország példája mutat a jövőbe: a nemzeti bajnokságokban rengeteg hazai játékosal dolgozó, összeszokott gárdák kiváló formában levő, még erős nemzeti érzést képviselő futballistákat adnak a mindenkor Nationalelfnek. A zárt, fegyelmeszt, mégis dinamikus kontrázó német játérendszer honosította meg Jürgen Klinsmann az USA, Ottmar Hitzfeld Svájc csapatánál, akiknek izzasztó küzdelem után újfent a

nyolcaddöntő jelentette a torna végét. Az elementáris dinamikával, fáradhatatlan játékosokkal dolgozó holland narancsosok az utolsó percekben gyűrték le a karizmatikus Ochoa hálóról vezette Mexikót. Soha sem felejtjük Chicharito, Marquez száguldásait, vagy éppen a mester, Miguel Herrera profi rétorokat megszegyenítő előadásait. Mexikó volt számomra az egyik legnagyobb lélekkel játszó csapat a bajnokságon. Huanita, cancúni fiatal szerint Ochoa mutatványait a városban kilenc óriáskivetítő előtt, ezrek örjöngése között

kommentálták.

A mexikóihoz hasonlító hősies küzdelem után esett ki a héroszi nemzettudatot hordozó Chile is a házigazdák ellen. Alexis Sanchezék, csúsztak-másztak, akkor is mentek, mikor csak a szívük vitte őket előre. José, egy bányász megkönnyezte Pinilla sorsdöntő kapufáját, és a drámák sorozatát hozó tizenegyeseket. Ezúttal a zseniális Julio Cesar mentette meg az eddig Neymar által húzott Brazíliát.

Szolidaritás

Az olasz, spanyol, angol csapat elképesztő búcsúzása után Belgium és Franciaország nyolcas döntőbeli szereplése jelentette az igazi európai kontrasztot. A vb meglepetéscsapatként prognosztizált belgák éppoly meggyőző teljesítményt hoztak, mint a gyökerekhez visszatérő, a kilencvenes

évek aranycsapatához hasonló játérendszerű franciák. No igen, a csapat edzője Didier Deschamps, az 1998-as francia világbajnok csapat játékosa volt. A szolidaritás egyik legjobb példája az volt, amikor a csapat algériai származású játékosa, Karim Benzema levélben gratulált a muszlim országnak hősies helytállásuk alkalmából.

A latin-amerikai sikertörténet szereplői közül végül hárman kerültek be a negyeddöntőbe, az eddigi legvaskosabb meglepetésekkel szolgáló közép-amerikai Costa Rica mellett. Az egészen hisztérikus atmoszférával, eszelős szurkolókkal rendelkező Kolumbia történetének messze legjobb csapatával jutott el a végelszámolás közelébe. Legesszenciálisabban talán körükben figyelhető meg a nemzeti futballdinamika, és a nép szívdobbanása közti összhang. A drogbotrányok, társadalmi különbségek, korrupciós botrányok övezte légkörben egyetlen tiszta fuvallatként dübörög az a labda, aminek követése mindenkinek a közös lehetősége, egyszersmind felelőssége. Számos ismerősöm jegyezte meg, hogy ő csak valami után hajlandó futni, önmagában nem. Való igaz, mi emberek csak akkor tudjuk autónkat értelmes célok felé irányozni, ha ismerjük a tölteállomásainkat is.

Ahogy ezen a versenyen számtalanszor tanúbizonyságát láttuk: a benzin ott van, ahol a szeretet törvényét követjük. Egy-egy szolidáris emberi gesztus, vállveregetés a miért sóhaj-tása után. Elismerem, elfogadom, ha az adott helyzetben alul maradok a tisztességes versengésben. Világunk is egyre inkább a bajnokok tornájára hasonlít, ahol fontos tevékenységünk az, hogy adott esetben a másik méltó ellenlábasaként tudjunk tüzet csíholni és kihozni azokat az erényeket, értékeket a másiktól is, amik benne vannak. ■

**Ester szívében
a gyűlölet,
melyről azt
hitte, sohasem
fog megszűnni,
lassan átalakult
megbocsátássá.**

Út a megbocsátásig

Intelligens és határozott lány volt. Azon a bizonyos éjszakán rablók törtek be a házukba azt remélve, hogy találnak valami értékeset. Édesanyját leszúrták, egyik testvérét pedig súlyosan megsebesítették.

Attól a naptól kezdve a kenyai Ester Wothaya teljesen visszahúzódó lett, tekintete üressé vált. Egészen megváltozott, holott Nairobiban, az ápolónőképző iskolában valaha mindenkit magával ragadott élénk derűjével. Barátnői nagy türelemmel és tapintattal próbálták éreztetni vele, hogy mellette állnak, de úgy tűnt, senki és semmi nem tud behatolni világába, mely tele volt lidércnyomásszerű emlékekkel, keserűséggel és gyűlölettel azok iránt, akik a legértékesebbet vették el tőle, azt, ami számára biztos pont volt az életben.

Két évvel a gyilkosság után a seb még mindig nem forrt be. Bár megtalálták az elkövetőket, a pert még sokáig nem lehetett elindítani, elsősorban anyagi okok miatt. Ester teljesen összeomlott, de barátnői továbbra is nagy szeretettel és figyelemmel vették körül anélkül, hogy valamiféle viszonzást vártak volna, így lassan-lassan kezdett megnyílni. Beszélt mindarról, ami miatt alig több mint 16 éves korában ott maradt édesanyja nélkül azok után, hogy néhány évvel ezelőtt apját is elvesztette. Többször mesélt gyermekkoráról, ami – a látszattal ellentétben – igen nehéz volt, mert a 14 gyermek között voltak féltestvérek is, mivel özvegy édesanyja hozzáment egy olyan emberhez, aki hét fiúval maradt özvegyen. „Erős versengés alakult ki közöttünk, de ami

a legnehezebb volt, az az apuka halála után következett be, mert az örökség a törvény szerint a fiúgyermekekre szállt és mi ott maradtunk minden anyagi támasz nélkül. Később kiköltöztünk Nairobi szélére, mert anyánknak így kevesebbe került minket iskolába járatni. Végül aztán találtunk egy szerény házat, ami még be sem volt fejezve.” A rengeteg probléma ellenére az élet kezdett visszatérni a rendes kerékvágásba. És ekkor történt a rablótámadás.

Ester most 25 éves, dolgozik, és ez az iszonyú tapasztalat talán hús-szívet adott neki, mely mások sorsát is képes megérteni. Barátnőivel látogatni kezdte azt a végtelen barakknegyed, mely városukat övezi. Alig vittek magukkal valamit ahhoz képest, amire szükségük lett volna az ott

lakóknak, de ez volt minden, amit össze tudtak adni. Az a szenvedés és megáláztatás, amit ott látott, szinte hihetetlennek tűnt, és talán épp ezek között a nyomorultak között, ezekben a barakkokban rejtőzködnek a gyilkosaik? Lassan-lassan a gyűlölet, melyet egészen addig szívében hordozott, s melyről azt hitte, hogy sohasem fog megszűnni, átalakult megbocsátássá.

A testvéreivel együtt elkezdett azért imádkozni, hogy a gyilkosok bánják meg tetteiket, mert ha nem bánják meg és nem kérnek bocsánatot – gondolta – akkor Isten sem bocsát meg nekik. „Mi már megbocsátottunk és türelemmel várjuk, hogy az emberi igazságszolgáltatás is megtegye a maga részét.” ■

Szerkesztette és fordította: Tóth Judit

Fotó: CN

Gyermeki ima

„Mondom nektek: Ha ketten közületek valamiben egyetértenek a földön, és úgy kéri, megkapják mennyei Atyámtól. Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,19–20)

Ugy vélem, ez egyike Jézus ígéinek, melyek hallatán felujjong a szívünk. Mennyi szükséglet van az életben, mennyi jogos és igaz vágy, amelyeket nem tudsz kielégíteni, nem tudsz csillapítani!

Mélységesen meg vagy győződve arról, hogy csak egy égi közbeavatkozás, egy mennyi kegyelem tudná kielégíteni mindazt, amire egész lényed vágyik. S ekkor fénylően, tisztán és acélos bizonyossággal hallod Jézus ajkáról ezeket a reménnyel és ígérettel teli szavakat:

„Mondom nektek: Ha ketten közületek valamiben egyetértenek a földön, és úgy kéri, megkapják mennyei Atyámtól. Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.”

Biztosan olvastad az evangéliumban, hogy Jézus nem is egyszer bátorít, imádkozunk, és beszél arról is, mit kell tennünk, hogy megkapjuk, amit kérünk. Jézusnak most idézett szavai szerint ahhoz, hogy kérésünkre választ kapjunk a mennyből, több személyre, közösségre van szükség. Azt mondja: „Ha ketten közületek.” Ketten. Ez a legkisebb létszám, amely már közösséget alkot. Jézus számára nem annyira a hívek száma a fontos, mint inkább az, hogy többen legyenek.

Már a zsidóság is tudta, hogy Isten nem veti meg a közösség imáját, de Jézus valami újat mond: „Ha ketten közületek egyetértenek.” Több személyt akar, de azt kívánja, hogy váljanak eggyé: egyetértésükre, egységükre teszi a hangsúlyt, azt akarja, hogy legyenek egymásra hangolva.

Természetesen meg kell egyezniük abban, amit kérnek, de ennél többről van szó: kérésüknek a szívek

összhangjára kell támaszkodnia. Jézus azt állítja, hogy a személyek közötti kölcsönös szeretet a feltétele annak, hogy megkapjuk, amit kérünk.

„Mondom nektek: Ha ketten közületek valamiben egyetértenek a földön, és úgy kéri, megkapják mennyei Atyámtól. Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.”

Azt kérdezheted: De miért hatol el jobban az Atyához az egységből fakadó imádság? Talán mert ez az imádság letisztultabb. Hiszen mire is korlátozódnak gyakran imáink? Csupán egy sor önző kérésre. S így inkább hasonlítunk egy királytól kéregető koldusra, mint egy gyermekre, aki atyjához fordul.

Ha viszont másokkal együtt kérünk, akkor bizonyosan kevésbé állunk az egyéni érdekek befolyása alatt.

A másokkal való kapcsolatban az ember alkalmasabbá válik arra, hogy jobban megéreze és megossa szükségleteiket. Sőt, két vagy három személy azt is jobban megérti, hogy mit kell kérniük az Atyától. Ha tehát azt akarjuk, hogy imánk meghallgatást nyerjen, a legjobb, ha ahhoz tartjuk magunkat, amit Jézus mond:

„Mondom nektek: Ha ketten közületek valamiben egyetértenek a földön, és úgy kéri, megkapják mennyei Atyámtól. Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.”

Maga Jézus mondja meg nekünk, mi a titka annak, hogy ez a fajta ima hatékony. Szavainak kulcsa ez: „összegyűlnek az én nevemben.” Amikor így jövünk

Fotó: CN

Amit Jézussal együtt kérünk, könnyebben megkapjuk.

össze, akkor Ő van jelen közöttünk. S mindazt, amit Vele együtt kérünk, könnyebben megkapjuk. Hiszen Jézus – Aki jelen van ott, ahol a kölcsönös szeretet egyesíti a szíveket – maga kéri velünk együtt az Atyától a kegyelmeket. El tudnád képzelni, hogy az Atya ne hallgassa meg Jézust? Hiszen az Atya és Krisztus egy. Nem érzed, hogy milyen csodálatos ez? Nem nyújt biztonságot számodra? Nem önt reményt beléd?

„Mondom nektek: Ha ketten közületek valamiben egyetértenek a földön, és úgy kéri, megkapják mennyei Atyámtól. Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.”

Most bizonyára azt szeretnéd tudni, hogy Jézus akarat szerint mit kell kérned. Ő maga világosan megmondja: „Bármit” (Mt 21,22). Nincs semmiféle korlát. Ezentúl tehát vedd be ezt az imádságot is életed programjába! Családod, te magad, barátaid, a közösség, amelynek tagja vagy, hazád, a téged körülvevő világ talán azért nem részesült eddig számtalan kegyelemben, mert te nem kérted.

Egyezz meg szeretteiddel, azokkal, akik megértik és megosztják veled eszményeidet: készek akartok lenni arra, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan az evangélium parancsolja. Így kiérdeklitek, hogy Jézus közöttetek legyen, és aztán kérjétek! Kérjétek korlátlanul! Kérjétek a liturgikus együttléteken, kérjétek a templomban, kérjétek, bárhol vagytok; kérjétek, mielőtt valamiben döntenétek; kérjétek minden ügyetekben! De ne úgy kérjétek, hogy Jézusnak csalódnia kelljen közömbösségetek miatt, miután ekkora lehetőséget adott számunkra. S akkor az emberek többet fognak mosolyogni, a betegek reménykednek majd, a gyermekek védettebben nőnek fel, a családi élet harmonikusabbá válik, és kevesek is alkalmassá lesznek, hogy a nagy problémákkal megküzdjenek. S mindezek által elnyerjük a mennyországot, mert az élők és holtak szükségleteiért való imádság is az irgalmasság cselekedete. S az utolsó ítéleten ezt kéri majd számon tőlünk. ■

Megjelent: Città Nuova 1981. szeptember
Fordította: Reskovits Ágnes

Tekintsünk testvérként egymásra

„Bocsáss meg a másik embernek, ha vétett, imádkozz, s neked is megbocsátják vétked.” (Sir 28,2)

Ez az életige az egyik ószövetségi könyvből való. Krisztus előtt 170-180 körül írta egy írástudó bölcs, Ben Szira, aki Jeruzsálemben folytatott tanítói tevékenységet. Olyan témát tanít, mely kedves az egész bibliai bölcséleti hagyomány szemében. Eszerint Isten irgalmas a bűnösökhöz, és nekünk is példája szerint kell cselekednünk. Az Úr megbocsátja minden vétkünket, mert „irgalmas és könyörületes, szelíd a haragban és gazdag az irgalomban” (vö. Zsolt 103,3.8). Becsukja szemét, hogy ne lássa többé bűneinket (vö. Bölcs 11,23), elfelejti és háta mögé veti minden vétkünket (vö. Iz 38,17). Ő ugyanis, mivel ismeri kicsiségünket és nyomorúságunkat – írja másutt Ben Szira –, „megsokszorozza a bűnbocsánatot”. Isten, mint minden apa és anya, mivel szereti gyermekeit, megbocsát nekik, megajándékozza őket bizalmával, elrejt hibáikat, és fáradhatatlanul bátorítja őket.

Isten, mivel apa és anya, nem elégszik meg azzal, hogy szereti gyermekeit és megbocsát nekik. Az a vágya, hogy ők is testvérként tekintsenek egymásra, egyetértsenek, szeressék egymást. Az egyetemes testvériség tehát Istennek az emberiségről alkotott nagy terve.

Olyan testvériség ez, amely erősebb az óhatatlanul bekövetkező megosztottságnál, feszültségeknél, haragnál, amelyek a meg nem értés és az elkövetett hibák következtében oly könnyen kialakulnak.

Gyakran családok hullnak szét, mert nem tudunk megbocsátani egymásnak. Ősi gyűlölet táplálja a rokonok, a társadalmi csoportosulások, a népek közötti megosztottságot. Még olyanok is akadnak, akik azt tanítják, hogy

ne felejtjük el az elszenvedett sérelmeket, hogy tápláljuk magunkban a bosszút... Így az alattomos harag megmérgezi a lelket és kikezdi a szívet.

Vannak, akik azt gondolják, hogy a megbocsátás a gyengeség jele. Nem így van. A megbocsátás igen nagy bátorság megnyilvánulása, igazi szeretet, a leghitelesebb szeretet, mert érdek nélküli. „Ha csupán azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi lesz a jutalmatok?” – mondja Jézus. – Ezt mindenki meg tudja tenni. „Szeressétek ellenségeiteket!” (vö. Iz 38,17)

Nekünk is meg kell tanulnunk Jézustól az apai és anyai szeretetet, az irgalmas szeretetet mindazok iránt, akikkel napunk során találkozunk, különösen azok iránt, akik valamiképp hibáznak. Akik pedig meghívást kaptak egy közösségi lelkiségre, azaz a keresztyén lelkiségre, azoktól az Újszövetség még többet kér: „Bocsássatok meg egymásnak!” (Kol 3,13) A kölcsönös szeretet szinte szövetséget kér tőlünk: legyünk mindig készek megbocsátani egymásnak! Csak így járulhatunk hozzá az egyetemes testvériség létrejöttéhez.

„Bocsáss meg a másik embernek, ha vétett, imádkozz, s neked is megbocsátják vétked.”

E szavak nemcsak arra hívnak, hogy legyünk könyörületesek, hanem eszünkbe juttatják azt is, hogy a megbocsátás szükséges feltétele annak, hogy nekünk is megbocsássonak. Jézus maga figyelmeztet minket: „Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek majd nektek is.” (Mt 7,2) „Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.” (Mt 5,7) Ha ugyanis a szív

Fotó: CN

| A megbocsátáshoz nagy bátorságra van szükség. |

megkeményedett a gyűlölettől, nem lesz képes felismerni és befogadni Isten irgalmas szeretetét. Hogyan váltsuk hát tettekre ezt az ígét? Természetesen bocsássunk meg azonnal, ha lenne még valaki, akivel nem békültünk ki! Ez azonban még nem elég. Át kell kutatnunk szívünk legrejtettebb zugait, hogy kiűzzük belőle az egyszerű közömbösséget, a jóakarát hiányát, bármiféle fölényes magatartást, a felületességet bárki irányában, akivel csak találkozunk. Ezen kívül szükség van még egy megelőző műveletre is. Tekintsünk minden reggel új szemmel arra, akivel találkozunk a családban, az iskolában, a munkahelyünkön, az üzletben! Legyünk készen arra, hogy ne azt nézzük, ami nem tetszik a viselkedésükben, hogy ne ítélkezzünk, hogy bizalomban részesítsünk másokat; hogy mindig reméljünk, mindig higgyünk! Ezzel a teljes amnesztiával, ezzel az egyetemes

megbocsátással a szívünkben közeledjünk mindenkihez! Egyáltalán ne emlékezzünk mások hibáira, mindent takarjunk be szeretetünkkel! Napunk során pedig bocsánatkéréssel vagy a barátság egy-egy jelével próbáljunk meg jóvátenni egy udvariatlanságot, egy türelmetlen megnyilvánulást! A másik ember ösztönös elutasítása helyett hagyjuk élni magunkban a teljes befogadást, a határtalan irgalmat, a teljes megbocsátást, a részvétet, a másik szükségleteire való odafigyelést!

Ha azután az Atyához fohászkodunk – mindenekelőtt, amikor bocsánatot kérünk a hibáinkért –, látni fogjuk, hogy kérésünk teljesül, és teljes bizalommal mondhatjuk majd: „Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!” (Mt 6,12)

Megjelent: Új Város 2002/9

Nahát, ezek a mai fiatalok!

Az Orosházi Keresztény Ifjúsági Klub
a környékbeli fiatalokat fogja össze.

Segítőkészek, alázatosak, sokfélék. Mágnesként vonz oda a kíváncsiság, mi lehet a titkuk. Ma újra átélhettem a klubdelutánt, melyben ének, ima, előadás egy közérdekű témában, vacsora és játék váltakozik. Három pillanatkép: A korán érkezők lámpalázban és teljes odafigyeléssel teát és szendvicskölteményeket készítenek. Fiatal evangélikus házaspár bocsánatot kér a késésért, csöndben várja a zene pillanatát, hisz ma a férj lesz a gitáros. Az udvaron várunk, vidáman

beszélgetünk, amikor az egyik szervező a kerekesszékekkel közlekedő Viktort hozza ki, hogy ő is velünk játszasson.

Kérdezem a fiatalokat, miért járnak ide. **Sanyi:** „Nem az a lényeg, mit kell csinálni, hanem hogy szoros összetartás van, és nagyon jók a műsorok, játékok, beszélgetünk egymással.”

Viktor: „Rokkantnyugdíjas vagyok, nem dolgozom. Legjobban a táborokat szeretem, mert 4-5 napig nagyon jól szórakozunk, érdekes témákról beszélgetünk.” **Lídia:** „Jó a társaság. Szoktam

segíteni kenyeret kenni.” **Sándor:** „Sokat lehet imádkozni.” **Anett:** „Aki idejön, megtanulhatja, hogy mindenki lehet valamit szeretni. Nem vagyok gyakorló vallásos, de közel áll hozzám ez a szellemiség. Sok érdekes tudnivalót és élményt szerzek, illetve a valahová tartozás érzését.”

Otthont teremtenek az elesetteknek

Ádám: „A klub keretében alsósokat korrepetálok. Szeretem, hogy gyerekekkel foglalkozhatok. A munkatársak között változó, hogy kinek mikor van jókedve, és amikor valakinek problémája van, akkor segít neki a másik. Most már megint el tudom fogadni a vallást, azt, hogy Valaki tényleg szeretné, hogy boldogok legyünk.”

Csilla: „Az elesett embereken, lelkiileg vagy szellemileg sérülteken, nagycsaládosokon való segítség miatt vagyok itt. Türelem kell hozzájuk, de megéri, mert itt otthonra találunk.

Mikor nehezebb, a gyerekek vagy a kollégák erőt adnak. Nem tapasztaltunk nehézséget abból, hogy ki milyen felekezeti. Az énekekhez »puskát« osztunk, így mindenki énekelhet.”

Feri: „A táborokban kezdtem a pedagógusi pályát, a gyerekekkel való foglalkozást. Jelenleg is érdemes segíteni ennek a közösségnek a munkájában. Nagyon sűrűn cserélődik a gárda, még sincs különbség a régiek és azok között, akik első alkalommal jönnek ide. Az idejárók elfogadják a szabályokat, például hogy minden alkalommal imádkozunk. Ugyanígy mi is el tudjuk fogadni az ide jövők vallási és mindenféle sokszínűségét”.

25 éve töretlenül

A kezdeményezés elindítója Bánkiné dr. Borbély Mária, mindenkinek csak Marika néni, nyugdíjas gimnáziumi tanár, saját bevallása szerint megszállott pedagógus. Arról faggatom, hogy is kezdődött.

Marika néni: „A rendszerváltás után, amikor lett egy egyházi osztály, elindult az etika szakkör, mely úgy született, hogy a gyerekek kérték, legyen

Biblia-ismertetés. Mondtam nekik, órán nem lehet, délután gyertek be hozzám. Először jöttek heten, következő héten húszan. Most már a gyerekei jönnek azoknak, akikkel akkor elkezdtük. Volt mikor három etikaszakköröm volt korosztályonként. Minden évnek van egy saját profilja, rengeteg komoly témával foglalkoztunk, mint például a drog, a jövőkép, idén pedig etikatörténetet vettünk. Megnéztük, mi volt erkölcsös az egyes korokban. Nagyon érdekelte őket a 20. század, amit korabeli dokumentumokkal vizsgálunk. De a legjobban a karitatív része érdekli őket, a hajléktalanoknak, időseknek hűsvét- és karácsonyra műsorral, ajándékokkal, süteménysütéssel is készülünk, ünnepekre élelmiszergyűjtést szervezünk a nagyszalontai gyermekotthon javára.

Maguk az etika szakkörösök kezdeményezték a klubot, hogy jó lenne valahol összejönni, és az akkori plébános megengedte, hogy a katolikus közösségi házban legyünk. Célunk az, hogy a szabadidő eltöltésére a diszkó és más szórakozási lehetőségek helyett egy biztonságos és megbízható alternatívát kínáljunk, lehetőséget a fiataloknak a közösség építésére. De ezenkívül a karitatív munka számos lehetősége is fontos. Mikor onnan el kellett jönni 2008-ban, eladó volt egy ház a szomszédomban, jelzőloghitellel. Egy volt tanítványom, Gábor, aki tehetséges gazdasági szakember, amikor ezt megtudta, megvette a házat, mely így az övé, és mi használjuk. Így ki tudtuk alakítani a többi, hét közben zajló programot. Nagyon szeretem, hogy itt vannak a gyerekek, akikre lehet számítani.”

A nyári etika-, és hittantábor, mely az egészséges lelki, testi, szellemi életre nevelést szolgálja, mindig más-más helyszínnel, immár 10. éve kerül megrendezésre. Népek játéka, nyelvi táborok és főzőtanfolyam is van itt helyben.

A „bízalom-játék” során végig kell szaladni a többiek sorfala között. Szemben: Az áprilisi klubon készült csoportkép. Lenn: Marika néni és két hűséges munkatársa, a riportban megszólaló Csilla és Ádám.

Ő tudta, hogy lesz szakadás és mégis...

„Azelőtt sem értettem, hogy miért kell ellenségeskedni. Egy katolikus városból kerültem ide, de egy zsidó kislány volt az egyik legjobb barátnőm. Orosháza evangélikus, de sok református és katolikus is van, én katolikus vagyok, de fele családunk evangélikus. Nálunk eleve békesség volt, mert megállapodtunk az esküvőről, gyermekeink vallásáról.

Nekem nagyon tetszik Jézus főpapi beszéde, mert ő ott tudta előre, hogy lesz szakadás, és azt mondta: „Legyenek mind egy.” Mi sok mindent együtt rendezünk, nagyon jóban vagyunk, szeretetben vagyunk együtt. Gyakran játszik nálunk a baptista diákzenekar. A négy adventi találkozón hetente más-más lelkész gyűjtja meg a gyertyát és tart áhítatot. Ezt is a gyerekek találták ki, itt majdnem minden a gyerekek kezdeményezésére született.” ■

Fotó: Prokopp Katalin (3)

Anya és orvos

Végzettségem szerint orvos vagyok, öt éve házas, egy hároméves kislány édesanyja és várjuk a második babát. A munkámat hivatástudatból választottam, a házasságom pedig szerelemből született. Mégis egyre gyakrabban kérdezgetem magamtól: képes leszek-e helytállni egyszerre a családban és a munkahelyemen is?

A. B.

Meggyőződéseim, hogy a nők közéletben való

résztvétele nemcsak nekik, hanem az egész társadalomnak hasznára válik. A társadalomnak szüksége van tipikusan női tulajdonságokra ahhoz, hogy emberek tényleges közösségévé válhasson. Ám a munkába állás nem jelenti azt, hogy fel kell hagyni a feleség és anyai szereppel. Ezek a tulajdonságok nagyban jellemzik a női természetet, és a gyógyításban való részvételüket is, legfőképp azonban egy kölcsönösséget hoznak

létre a magán és közélet között, így az egyikből viáragozhat ki a másik.

Ismerek nőket, akik minden nap elfogadják ezt a kihívást, nem karrierizmusból, és nem is azért, hogy megmutassák a férfiaknak, hogy

ugyanannyira vagy még jobban tudnak érvényesülni. Ezek a nők kötelességtudóak, türelmesek, energiaforrásaikat állhatatosan állítják a közösség szolgálatába. A családi és társadalmi kapcsolatok fenntartásán és javításán

NEVELÉS

Körmendy Imre és Mária

Elég rábólintani?

Beszélgetés közben egy édesanya arról számolt be, hogy egyik lánya utólag megköszönte, amikor egyik kérésére nemet mondott, sőt még azt is hozzáfűzte: „Anya, szükségem van az ilyen válaszokra.” Különleges esetről van szó vagy valóban szükségeselek ezek a reakciók? Egyáltalán milyen szerepe van az ilyen típusú válasznak a gyerekekkel való kapcsolatban?

aláírt levél

Mindannyian tapasztaljuk, hogy mennyire fontosak életünkben a pozitív visszajelzések, a bátorítások, a dicséretetek, milyen sokat jelent számunkra, ha egy ötletünket, gondolatunkat elfogadják. Sokszor szárnyakat kapunk, amikor szeretteink vagy mások, akik fontosak számunkra, jónak tartják a szavainkat, tetteinket vagy a munkánkat. Nem egy gyermeknevelési könyvben is olvashattunk arról, hogy a gyermekeknek pozitív visszajelzések kellenek, s nincs szükségük a negatív megjegyzéseinkre. De azt is látjuk, hogy egy könnyedén kimondott igen, egy elhamarkodott engedékeny rábólintás olyan helyzetbe hozhat bennünket, hogy csak később vesszük észre, mekkorát hibáztunk, és komoly akadályokba ütközünk, vagy mások előtt nevetségessé válunk.

Más szülők is beszámolnak felnőtt gyermekeik kéréseiről, vádjairól: „Miért nem mondtad?”, „Miért nem szóltál?”, „Miért engedted meg?” Túl azon, hogy ezek a szavak lehetnek felelősség-áthárítások is, mégis

Fotó: CN (2)

fáradozva megtanulják jól beosztani kevés idejüket. Figyelnek a mindennapi élet azon szükségleteire és igényeire is, ami (első látásra) úgy tűnik, meghaladja az erejüket.

Egy új fejezetet üdvözölhetünk a történelemben,

ami összeköti a szűk családot – ahol a férj és feleség gyermekeikkel közösen írják személyes történetüket – az emberiség nagy családjával, ahol férfiak és nők, különböző generációk és kultúrák együtt valósítják meg a közjót. ■

sok igazságot tartalmaznak, s más megfogalmazásban ugyanarról szólnak, mint a levélíró lánya.

A gyermekeknek világos szabályokra van szükségük, tiltásokra, korlátokra, egyértelmű határookra. Ha egy erkélyre, függőfolyosóra, hídra gondolunk, azonnal megértjük, hogy a jó korlátok életet mentenek, biztonságot adnak. Sőt az is könnyen belátható, hogy egy széles hídnak – ahol nincs korlát – csak egy kis részét tudjuk használni (a középső sávját); ha viszont korlátok szegélyezik, akkor a teljes szélességét, s azt bárhol önfeledten és sokkal többen vehetjük igénybe, boldogan egymásba karolva.

Az ember minden közös tevékenységéhez hozzá tartoznak a szabályok. Nem tudunk semmit sem játszani, ha nem egyértelműek a szabályok: a gyerekek is azzal kezdik a fogócskát, hogy megegyeznek abban, mi a ház vagy csűr, minden sport szerves része a szabályalkotás, felülvizsgálat, módosítás.

Gyermekeinkkel sokszor éppen a büntetésben mélyült a kapcsolatunk, s megértettük, hogy mennyire fontosak az úgynevezett negatív jelzések, a korlátozások és a tiltások; más szóval a jó és a rossz világossá tétele. Az igazság szabaddá tesz bennünket.

Gyermekeinknek szükségük van apára és anyára, akik segítik őket eligazodni a világban. Nem válhatunk csak barátikká, mert akkor árvák lesznek. ■

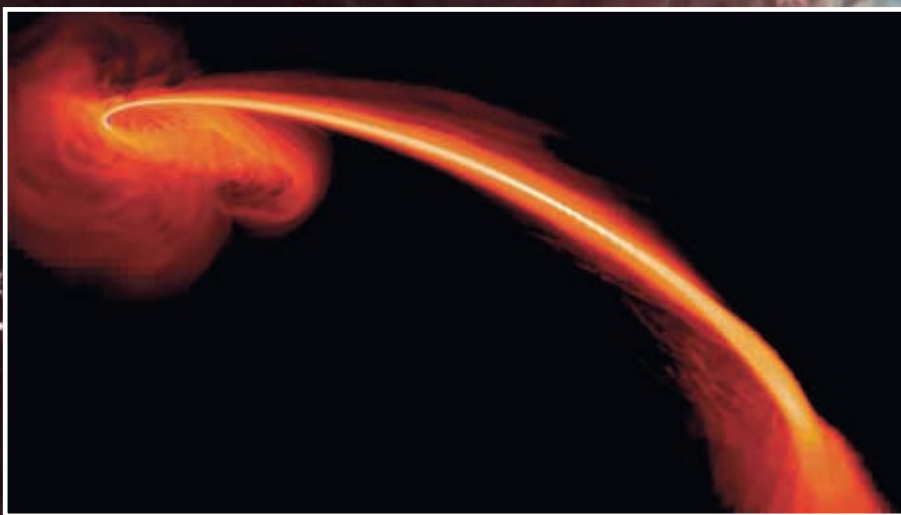
Fotó: Flickr

Toljuk együtt a babakocsit

Egy idő után, ahogy a kislányom nőni kezdett, hiányzott az addigi pörgős életem, és azon gondolkodtam, hogyan lehetnék anyukaként aktív a városban. Így jött az ötlet egy baba-mama klub megszervezéséhez, ugyanis több velem egykorú anyuka is szült az előző évben. A szervezés során hihetetlen volt azt megtapasztalni, hogy mennyire nincsenek

közösségek, hogy mennyire nagy szükség van minden ilyen kezdeményezésre. A klub már lassan fél éve működik, hetente egyszer találkozunk hivatalosan nyolc-tíz anyukával. E találkozások mellett naponta együtt megyünk sétálni, olyan nincs, hogy valaki egyedül tolja a babakocsit, és néhányan már egymás családját is megismertük. ■

POROK ÉS GÁZOK BELEZUHANÁSA A FEKETE LYUKBA

Egy csillag élete és halála

Azért, hogy a Hubble űrteleszkóp felbocsátásának (1990. áprilisában) 24. születésnapját megünnepeljék, a NASA közreadott egy gyönyörű, az infravörös tartományban készített fotót az Orion csillagképen található Majomfej-ködről. A ködfolt gazdag sötét porokban, izzó gázokban és főként születőben lévő fiatal csillagokban. Ezzel egy időben a Johns Hopkins Egyetem (USA) csillagászaiknak egy csoportja mind a földi mind az űrben levő teleszkópok által szolgáltatott megfigyeléseket és nyomokat felhasználva, létrehozott egy számítógépes animációt, mely megmutatja egy csillag lehetséges halálát. Amikor egy csillag túl közel kerül egy fekete lyukhoz, akkor már nem képes eltávolodni tőle annak erős gravitációs vonzása miatt, és a lyuk a szó szoros értelmében „megeszi”, ahogy fokozatosan a csillagot alkotó gáz egy fonalszerű áramlás mentén belezuhan a fekete lyukba (a fekete pont a fotó bal oldalán látható). A csillag megkísérli, hogy eltávolodjon, de mint egy üstökös, arra kényszerül, hogy visszatérjen, minden alkalommal közelebb, minden alkalommal veszítve az anyag külső rétegéből egészen addig, hogy megszűnik. Azzal a tudással, amivel ma rendelkezünk, úgy véljük, hogy minden galaxis (beleértve a Tejutat) középpontjában egy hatalmas fekete lyuk van, mely láthatatlan, de mindig „éhes”.

Giulio Meazzini

Forrás: CN 2014/11

Fordította: Óvári László

Cigányok a nagyvilágban

ÚJ FEJEZET NYÍLT A CIGÁNYOK
ÉS NEM CIGÁNYOK KÖZÖTTI KAPCSOLATBAN

Fotó: Maria Teresa Sosa

Mindez húsz évvel ezelőtt kezdődött Argentínában, Cordoba egyik plébániáján. A közösség egyik tagját felkereste egy cigánygyerekekből álló csoport. Megkérték, sürgősen menjen el velük megnézni a nyomornegyedükben található Szűzanya képet, mert állításuk szerint az könyvezett. Így alakult ki a kapcsolat a cigány közösséggel,

majd néhány hívő minden nap összegyűlt, hogy imádkozzon a gyerekekkel a téren.

A kezdeti közös sikerek ellenére azonban két év után az imacsoporth felbomlott, és tíz évnek kellett eltelnie, hogy a folyamat újból beinduljon. Annak a csoportnak köszönhetően tört meg a jég, mely minden hétfőn a valle-i Miasszonyunk barlangban, a cigány

Maria Teresa és barátai. A szeretet konkrét tettei tartják életben a cigány és argentin közösséget.

negyed főterén imádkozik. „Felül kellett emelkednünk a félelmünkön, az előítéleteinken, a különbségeken, az elutasításon, ami ebből a félreértésekkel teli kapcsolatból született – meséli Maria Teresa Sosa, a Fokoláre

Mozgalom önkéntese – és így a köztünk álló falak leomlottak. Felfedeztük, hogy a cigányok nagyon szeretik hallgatni az életigét, de mivel többségében analfabéták, nem tudják elolvasni.”

Az imacsoporthoz később a Fokoláre más tagjai is csatlakoztak. „A kölcsönös szeretetben akarjuk kialakítani a kapcsolatainkat – folytatja Maria Teresa –, tudni egymás nevét, a másik szemébe nézni és meghallgatni őt, eggyé válni vele. Gondolok például arra, hogy ünnepet rendezünk egy baba születése alkalmából, vagy meglátogatjuk a betegeket a kórházban. Egyiküknek a betegek szentségét is kiszolgáltattuk. Az evangelizáció útját járva lefordítottuk roma nyelvre a különböző imákat, a Miatyánkot, az Üdvözlégy Máriát, a Dicsőséget. Amikor hallanak minket így imádkozni, a gyerekek azt mondják, közülük valónak érznek.”

Azért, hogy a társadalom figyelmét is felkeltsék, a következő fontos lépés az volt, amikor közösen ünnepelték meg a Romák Világnapját, amiről ők még nem is hallottak. Ezt az alkalmat azóta minden év április 8-án megtartják a médiának köszönhetően is: a cigányok rendszeresen részt vesznek a Mária Rádió egyik adásában, ahol bemutatják szokásaikat. Az egyik újság pedig cikket írt a cigány-misszió tapasztalatairól. Ez az ismertség segített, hogy

Maria Teresa egy tantestületi alapítvánnyal közösen programot indíthasson az írásbeliség terjesztésére.

A hidat az argentin közösség oldaláról is építik. Az egyik középiskola mellett cigányok élnek, és eddig semmilyen kapcsolat nem volt közöttük. Az egyik tanár felhozta a kisebbségekkel szembeni

előítélet problémáját, és néhány újságírást tanuló diák egy riportot állított össze „Kreolbőrűek és cigányok – a párbeszéd kezdete” címmel. (A kreolbőrűek szó alatt az argentinokat értik.) Márciusban, az iskolai év kezdetén az aulában fenn tartottak ülőhelyeket a cigánygyerekeknek is, akiket

eddig kirekesztettek, és ez a csoport is részt vett a gólyatáborban.

Számos kezdeményezés indult be, szabás-varrás óra a lányoknak, hittan a gyerekeknek. „A vágyunk az, hogy országszerte felépítsük ezeket a társadalmi hidakat.” ■

Forrás: focolare.org
Fordította: Szeles Ágnes

Varga Istvánné
festményét ajándékozta
a cigány csapat Ferenc
pápának.

Lenn: Kölcsönös
tisztelet övezte a
június 4-i meccset.

Fotó: Magyar Kurír (2)

Büszkék vagyunk a magyar cigányokra!

A Vatikánhoz közel egy római sportpályán mérte össze erejét a magyar cigány labdarúgó-válogatott és a svájci gárdisták csapata június 4-én. A mérkőzésen, amelynek mezét Ferenc pápa is megkapta, 9:3-ra a magyar-cigány csapat győzött.

A magyar cigány válogatott játékosai harmadik alkalommal léptek pályára a svájci gárdisták ellen – mondta el Mezei István, a csapat menedzsere az MTI-nek. A cigány válogatottat 1995-ben útjára indító Mezei felidézte, hogy a csapat először 2011-ben játszott a svájci gárdistákkal Rómában. Ezt követően a felcsúti pályára hívták meg a pápa biztonságára vigyázó vatikáni testőröket, most pedig ismét Róma volt a helyszín.

„Rúgd el magadtól az intoleranciát!” címmel adott hírt a mérkőzésről a L'Osservatore Romano szentszéki napilap. „Ennek a találkozóknak erkölcsi üzenete van a népek és az egyház felé is: az, hogy figyeljenek ránk

és tiszteljenek bennünket!” – hangzott a Vatikáni Rádió magyar adásának adott interjúból Mezei István. A cigány csapat játékosai a szerdai általános kihallgatáson elsőként találkoztak a köztudottan focirajongó Ferenc pápával, akinek egy őt ábrázoló festményt is átadtak, Varga Istvánné alkotását.

A magyar cigány válogatott mérkőzése megelőzte a Vatikánban csütörtök-pénteken zajló Nemzetközi Cigánypasztorációs Találkozót, melyen a cigányság társadalmi elszigeteltségének veszélyeire hívta fel a figyelmet Ferenc pápa. „Integráció nélkül a cigányok a rabszolgaság új formáinak áldozataivá válnak – mondta, majd hozzáfűzte: – Gyanútól és ellenséges érzelmektől övezve, nagyon kevésbé vonják be őket a politikai, gazdasági és társadalmi életbe.” Hozzátette, tudja, hogy a cigányság világa összetett, de a „cigány nép is arra hivatott, hogy hozzájáruljon a közös építéséhez és ezért kötelességeik vannak, ugyanakkor jogok is megilletik őket... Az, hogy a modern társadalomban a lakosság egy része nyomorban él, amiatt is van, hogy hiányzik a kulturális és szakmai képzés, nehezen lehet hozzáférni az egészségügyi ellátáshoz, a munkaerőpiacot a diszkrimináció uralja és nincsenek emberhez méltó lakások.” Az egyházfő a helyi, nemzeti és nemzetközi intézmények elkötelezettségét szorgalmazza a cigány lakosság integrációjának elősegítésére.

A világban jelenleg 36 millió a cigányok száma. Közülük 18 millióan Indiában élnek, Európában 10-12 millióan.

Forrás: Magyar Kurír

Ha együtt kérünk

Édesanya: Már közel tíz éve, hogy a fokoláre közösséghez csatlakoztunk, és ez egyre inkább ráébreszt bennünket a körülöttünk élők szükségleteire. Gyakran segítünk a rászorulóknak, de ez a közösségért való élet nem szorítja háttérbe a családban az egységre törekvésünket.

Édesapa: Isten megajándékozott bennünket néhány hónapja egy nagyon fájdalmas tapasztalattal. Mi, többgyermekes szülők elmondhatjuk, hogy állandóan aggódunk valamelyik gyermekünkért. Én is így voltam ezzel. Az egyik fiunk vezető beosztásba került, házat vett, és nem igazán tudtunk mellette lenni. Lányunk pedig másik munkahelyre ment dolgozni és látjuk, mennyire keresi a helyét a világban, így sokat törjük rajta a fejünk, hogyan segíthetnénk neki. Aztán egyik fiunk egy délután elment otthonról, nem szólt semmit, nem mondta hova, telefonját itthon hagyta, és éjszakára sem jött haza. Hova ment? Mit csinál? Mik a szándékai? A nyomozgatás közben érzékeltek azt, hogy milyen bonyolulttá vált az ő élete is az utóbbi időben. És ekkor komolyan aggódni kezdtünk. Senki nem tudott róla semmit, se a barátai, se a munkahelye, se a testvérei.

Édesanya: Ezután egy imával átvirasztott éjszaka következett. Éreztem, hogy tenni kell valamit, ezért telefonáltam a rendőrségre, ahol egy kicsit rideg hang válaszolt, de amikor kiderült,

hogy egy gyermekéért aggódó anya beszél, akkor az ügyeletes tiszt teljesen megrendült, nagyon készségesé vált és azt mondta, ha bármit megtud, azonnal felhív telefonon. Egész éjszaka nem történt semmi. Másnap mind mentünk dolgozni, iskolába, kinek hova kellett. Kőkemény délelőtt és nap volt. Volt aki a munkahelyén, másik az iskolában

felismerjük, minden gyermekünkre ugyanazzal a szeretettel és folyamatosan kell figyelni, és nem szabad őket szem elől téveszteni. Másnap, pontosan 24 óra múlva felhívott az egyik gyermekünk és csak ennyit mondott, „Anya, hazajött.” Hihetetlen öröm volt, él és egészséges. „Ne csináljatok semmit, csak gyertek haza, most rö-

Fotó: CN

Elment otthonról, de nem tudtuk hova és hogy mik a szándékai.

sírt, ugyanakkor érkeztek a telefonok a barátok, az ismerősök, fiunk munkatársai, barátai részéről, érdeklődtek, mi hír van róla. Sajnos nem tudtunk mit mondani, mert nem volt hír. A közösség tagjai, mindenki biztosított minket az együttérzéséről és imáiról. Egy nagy imakapcsolat alakult ki rövid idő alatt közöttünk.

Közel egy hónapja velünk lakik Anderson, brazil misszionárius, hogy a magyar nyelvet gyakorolja. Az isteni Gondviselés volt a jelenléte ebben a helyzetben, mert élő tartotta bennünk a reményt, hogy élve visszajövünk fiunkat. Ez a fájdalom igazán Isten elé állított bennünket. Segített benne, hogy

tőn” – kértem őket. Fantasztikus volt, mert átértük azt, amit a Szentírásban olvashatunk. Egymás nyakába ugrottunk és ennyit mondtunk: „De jó, hogy megjöttél!” Tulajdonképpen annyi történt, hogy sok probléma gyülemlt fel benne és elment kiszellőztetni a fejét. Felszállt egy buszra, ami egy másik városba ment, egész éjszaka nem aludt, csak bókászott és aztán az imák viszhahozták. Utána mentek a telefonok és az sms-k, hogy mindenki, aki kérdezt felőle, azokat azonnal tájékoztassuk arról az örömről. Így együtt örültek a munkatársak, a barátok, a közösség tagjai. Ez nagy tapasztalat számunkra, mert sokkal közelebb vagyunk egymáshoz a családban is és a közösség tagjaival is. ■

egy ötgyermekes házaspár

Közösségben doktorálni

Munkahelyem, a Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Pedagógusképző Kar Ének-zene Tanszéke megköveteli a tudományos minősítés megszerzését. Elkerülhetetlen feladat volt, hogy mielőbb PhD fokozatot szerezzek.

A feleségemmel megélt kölcsönös szeretet, a támogatás a közösségtől, a Doktori Iskola tanáraitól és hallgatóitól, valamint a munkahelyemtől nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy ez megvalósulhasson. Amikor például egy nemzetközi konferencián kellett volna részt vennem, doktorandusz társaim elvállalták, hogy felolvassák helyettem az általam megírt előadást és a konferenciaszervezők is úgy fogadták el, mintha ott lettem volna.

Amikor Budapesten elkezdtem a doktori iskolát, akkor már feleségem súlyos beteg volt, de sok szenvedése mellett is rendkívüli módon támogattott abban, hogy elvégezzem.

Nem sokkal később édesapám is kórházba került. Már nem csak feleségemet vittem kezelésekre a kórházba, hanem édesapámat is sokszor meglátogattam, aki néhány hónappal később meghalt. A lelki nehézségek ellenére a feladattudat miatt a kórházban is írogattam a disszertációm, amíg a feleségem különböző kezeléseken volt.

A doktori iskolában új emberekkel kerültem személyes kapcsolatba, tanárokkal, kollégákkal, tanszékvezető professzorral. A tanulás és a tanulmányi konferenciák magas költségeit a kevés megtakarított pénzünk mellett édesanyámtól, az édesapám örökségéből, a fokolártól és a munkahelyről kapott támogatásból minden félévben sikerült kifizetni. Számomra beigazolódtott az a szentírási mondat:

„Hisz tudja mennyei Atyátok, hogy minderre szükségtek van. Ti keressétek elsősorban az Isten országát és annak igazságát, és a többit is mind hozzá kapjátok.”

Témám az ország különböző ének-tanárképző intézeteinek pedagógia-történeti kutatása volt, mellyel a különböző, intézetek közti szakmai kapcsolat megerősítését is szolgálhattam. Ennek kapcsán a disszertációhoz körülbelül harminc neves oktatóval, vagy egykori hallgatóval készítettem interjút, akikkel azóta is tartom a kapcsolatot.

A védést megelőzte a műhelyvita, amelyet Szegeden és később Budapesten is megtartottunk. A családi hangulatú szegedi műhelyvitára sokan eljöttek, a közösségből is. Meglepetés volt számomra,

hogy a budapesti doktori védésre a munkahelyem dékánja személyesen is eljött, és kényelmes szolgálati autót is biztosított számomra. A munkahelyi kollégáim eljöttek drukkolni. A védést úgy éltem meg, mint egy nagy családi ünnepet, amelyben a kölcsönös szeretet magasabb rangot kapott, mint a szakmai kritikák. Nagy öröm volt látni gyermekeimet, akik büszkéek voltak az édesapjukra, és éreztem feleségem jelenlétét is, aki már nem lehetett fizikailag jelen, és akinek a betegségében is rengeteget köszönhettem, hogy eljutottam ideáig. ■

Dr. Varjasi József Gyula

Tudom, feleségemnek is köszönhetem, hogy eljutottam ideáig.

Fotó: bachelordegreeplus.com

Tapsifüles bátorsága

A kis hegyi réten teljes nyugalom honolt, ám hirtelen sötét árnyék vetült a sárga virágrengetegre. Mormota Tomi rögvest riadót fújt: éles füttye jelezte a betolakodót, a rét állatai pedig azonnal felvették a nyúlcipőt, hogy idejében elrejtőzzenek. Egyedül Tapsifüles, az üregi nyúl maradt a fűben. „Miért meneküljek? – gondolta – Úgyis mindenki azt gondolja, hogy a nyulak gyáva teremtések. Majd én megmutatom nekik!” Mozdulatlanul ült tovább a vadrózsabokor árnyékában, mintha gipszből öntött kerti dísznyuszi volna. Ez volt minden tőle telhető merészség, a félelme vezette a bátorságát! Eközben odaért a hegyi rét békességének megzavarója is: egy kislány, Panka, akit a csodálatos kék virágok elcsábítottak a szülei közeléből. Mikor észrevette a nyuszt, elámult: „Bizony bátor egy nyuszi vagy! Láttam a távolból, hogy a többi állat mind elmenekült, elrejtőzött. Szeretted a kockacukrot? Gyere ide hozzám egy kicsit!” Tapsifüles óvatosan közelebb merészkedett, és hamarosan önfeledten nyalogatta Panka tenyeréből a kockacukrokat. Egyszer csak eszébe jutott, hogy a rét többi állata minden mozdulatát lesi a

rejtekből, ezért elkiáltotta magát: „Mire vártok még? Gyertek elő, ti anyámaszszony katonái!” Egy szempillantás alatt megelevenedett a rét, mindenki Panka köré sereglett, és már az sem zavarta őket, hogy megérkeztek a kislány szülei is. A hátizsákokból előkerült mindenféle nyalánság, még több kockacukor, mogyorókrém, lekvárok, túró rudik: sohasem látott fenséges lakoma kerekedett a fennsík lakói számára! Mikor a hátizsákok kiürültek, Panka megsimogatott egy kismókust, aki lógó orral kutatott valami maradék után: „Mindent felfaltatok, de holnap újra eljöhettek hozzátok, ugye anyu?” Édesanyja bólintott, s a kis család barátságos integetések közepette elindult lefelé a hegyoldalon. Mikor eltűntek a láthatáron, az állatok a vállukra kapták Tapsifülest, és a rét polgármestere, Mókus Tóni kitüntette bátorságáért a réti boglárka érdemkereszttel. Mókus Tóni nem volt igazán a szavak embere, jobban mondva állata, úgyhogy a kitüntetés átadásakor csupán ennyit mondott: „Tapsifüles, gratulálok! Ma vetted a bátorságot, hogy önmagad légy!” Kedves olvasóim, ez nem semmi, ugye? ■

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

Egy puszi a férjemnek

Már megint a zokni a sarokban, már megint nem vette le a cipőjét, lehet takarítani utána! Mindent otthagytak az asztalon a konyhában, biztos, hogy szóvá kell tennem? S ha mégis, akkor csak a szeretet szavaival. De számomra az volt a legnagyobb öröm, amikor ahelyett, hogy szóltam volna valamiért, adtam egy puszi a férjemnek.

aláírt levél

Levelet kaptam

Érdekes volt egy levelet felbontani az email korában, amiben ráadásul egy ügyvédi felszólítás volt. Először figyelmesen átolvastam, majd nagyon ideges lettem, mert egy komoly összeg kifizetésére kaptam felszólítást. Miután mindent felfogtam, azt a kérdést tettem fel magamnak, hogy mit akar ezzel nekem Isten üzeni. Mert hogy valami mondanivalója van, abban biztos vagyok. Egyelőre még nem világos, de hiszek abban, hogy ez a történet is a javamra válik, ha végig ki tudok tartani ebben a számomra meglehetősen komplikált helyzetben. Jól akarom tenni azt, amit meg tudok tenni, és persze a maximális

teret engedni Istennek, hogy meg tudja tenni azt, amit csak Ő tehet meg.

aláírt levél

Hova ülünk?

A múltkor már megint olyan helyre ültünk a templomban, ahonnan nem lehet látni, s nagy volt a gyerekek zsivaja. Meglehetősen bosszantott. Egészen abszurd volt, hogy a misén bosszankodom, ráadásul ilyen pitiáner dolog miatt. Úgy éreztem, hogy tényleg nehéz ez a helyzet, de sikerült elveszítenem az elképzelésemet, hogy szerintem hová kellett volna ülnünk, és így újra szívem mélyéből tudtam szeretni.

aláírt levél

Tojásrántotta

Este fáradtan érek haza. A férjem is, de ő még később. Lehet, hogy még fáradtabb. Olyan jól esne panaszkodnom, de világos, hogy ha szeretni akarom, akkor nem tehetem. Biztosan arra vágyik, hogy őt hallgassák meg, jókedvűen fogadják, nem panaszkodva. A gondolat erőt ad, hogy fokozzam a lelkesedésemet, így vacsorára készítek egy rántottát,

amivel még kedveskedni tudok. A viszontszeretetét tapasztalom másnap, amikor hoz nekem egy fontos nyomtatványt, amire szükségem van, így nekem már nem kell utánajárnom.

aláírt levél

Megelőzés

Már régóta érzékelem, hogy nehezemre esik a bevásárlás, pedig a nagy család miatt, majdnem minden napra esik egy vagy két ilyen beszerző körút. Általában elég sok udvariatságot tapasztalok és ez teszi olyan fárasztóvá ezt az időt. A kisebb-nagyobb bosszankodásokról nem is beszélve. Ezzel napom egy részét saját magam „mérgezem” meg, nem nagyon, de egy kicsit. Volt egy olyan alkalom, amikor fel tettem magamnak a kérdést: igazából mi is történik velem? Hagyom magamat bedarálni helyzetektől és emberektől vagy én vagyok képes helyzetekkel és emberekkel „megbirkózni”, és megelőzni egy kellemetlenség kialakulását. Ehhez arra volt szükség, hogy másképpen tekintsek a bevásárlásra: nem úgy, hogy essek rajta minél hamarabb túl, hanem mint lehetőségre...

aláírt levél

Közeleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felolós kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:
terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál
Felolós szerkesztő: Tóth Judit
Szerkesztő: Prokopp Katalin

Olvasószerkesztő:
Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:
Maucha Kristóf

Nyomtatás:
F&F Print Line Kft. Pomáz
Felolós vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág
Előfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2014-re: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft
Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

„Családi zsebkönyvek” sorozatunk nyolcadik, s egyben utolsó kötetét technikai okok miatt szeptemberi számunk mellékleteként fogjuk postázni.

Megértésüket köszönjük!

A futball hazatér

Fotó: Pietro Parmense/CN

13–18 éveseknek

2014. augusztus 20–25.

Jelentkezés és további információ:

www.teens4unity.hu

egy lap, ami összeköt

Új Város 2014/07-08

ISSN 0865-0829

9 770865 082008

14007

